

ΤΕΕ/Τμ. Δωδεκανήσου, Μητροπόλεως 4, Ρόδος, Τ.Κ. 85100, Ελλάδα
Τηλ.. (0030)6936656947, FAX: (0030) 2241022462
URL: <http://www.manw.org> - E-mail: info@manw.org

Στοιχεία και επιχειρήματα της πυρηνικής πραγματικότητας

Το πυρηνικό ατύχημα στο Τσερνομπίλ απελευθέρωσε ραδιενέργεια 200 φορές μεγαλύτερη από τη Χιροσίμα και το Ναγκασάκι ενώ χιλιάδες νεκροί έχουν καταγραφεί, παρά τις υπεκφυγές της Παγκόσμιας Οργάνωσης Υγείας και της Επιτροπής Ατομικής Ενέργειας οι οποίες με σκανδαλώδη τρόπο προσπαθούν, είκοσι χρόνια τώρα, να ελαχιστοποιήσουν το ζήτημα. Σήμερα, 7 εκατομμύρια άνθρωποι έχουν αναγνωριστεί ως άμεσα θύματα της πυρηνικής έκρηξης στο Τσερνομπίλ ενώ δύσκολα υπολογίζονται οι αριθμοί των δυσπλασιών, των τερατογενέσεων, των πασχόντων από καρκίνο του θυρεοειδούς ως συνέπεια του ατυχήματος καθώς και των εκτρώσεων οι οποίες σημειώθηκαν εξ αιτίας του πανικού στον πληθυσμό μετά την πυρηνική έκρηξη. Χωρίς φυσικά να παραβλέπουμε τις τακτικές ραδιενεργές εκπομπές που παρατηρούνται ακόμη στην πληγείσα περιοχή. Οι αριθμοί ωστόσο μπορούν να μας δώσουν μία ακόμη περισσότερο ανατριχιαστική εικόνα αφού, μέχρι σήμερα, λόγω των βιομηχανικών πυρηνικών δραστηριοτήτων και των ατμοσφαιρικών πυρηνικών δοκιμών παγκοσμίως έχουν καταγραφεί:

500 εκατομμύρια αποβολές

5 εκατομμύρια θάνατοι νεογέννητων

376 εκατομμύρια καρκίνων

235 εκατομμύρια γενετικών βλαβών

587 εκατομμύρια τερατογενέσεων

5 εκατομμύρια περιπτώσεων διανοητικής καθυστέρησης.

Με λίγα λόγια, περισσότερο από 1,5 δισεκατομμύριο άνθρωποι υπήρξαν θύματα της πυρηνικής ενέργειας. Σ' αυτούς έρχονται να προστεθούν και άλλες «παράπλευρες απώλειες»: επί συνόλου 66.000 Αμερικανών οι οποίοι υπηρετούσαν στις ένοπλες δυνάμεις των ΗΠΑ ως προσωπικό χειρισμού πυρηνικών όπλων από το 1975 μέχρι το 1990, 20% απαλλάχθηκαν από τα καθήκοντα τους λόγω εμφάνισης ψυχολογικών

προβλημάτων τα οποία συνδέονταν άμεσα με την υπηρεσία τους ενώ ποσοστό 41% απαλλάχθηκε λόγω εθισμού στο αλκοόλ και άλλες ναρκωτικές ουσίες.

Παρόλα αυτά , ακούγονται ακόμα σθεναρά οι φωνές που υποστηρίζουν την υιοθέτηση της πυρηνικής ενέργειας ως λύσης για το παγκόσμιο ενεργειακό πρόβλημα ενώ το πυρηνικό λόμπυ ισχυροποιείται και δυναμικά προωθεί τις θέσεις και τα συμφέροντα του. Ποια είναι τα βασικά του επιχειρήματα;

i. **Η πυρηνική ενέργεια δεν προκαλεί έκλυση βλαβερών για την ατμόσφαιρα χημικών αερίων, υλοποιώντας τις σχετικές επισημάνσεις του Πρωτοκόλλου του Κιότο.**

Αντί για αέρια, μας κληροδοτεί δεκάδες χιλιάδες τόνους ραδιενεργών λυμάτων τα οποία παραμένουν ενεργά για εκατομμύρια χρόνια. Η πυρηνική ενέργεια καλύπτει σήμερα μόνο το 6,5% της καταναλώσιμης ενέργειας παγκοσμίως και χρειάζονται γι αυτό 440 αντιδραστήρες ,πολλαπλασιάζοντας τις πιθανότητες της μόνιμης απειλής διαρροής, ενώ σύντομα θα χρειαστούν 5.000 αντιδραστήρες προκειμένου να μειωθούν στο μισό τα ανθρακούχα αέρια από τη χρήση του πετρελαίου.

ii. **Η πυρηνική ενέργεια είναι φτηνή.**

Μόνο που το ουράνιο προβλέπεται να εξαντληθεί σε 25 περίπου χρόνια, ενώ θα ακριβαίνει όπως ακριβώς και το πετρέλαιο όσο θα αυξάνεται η ζήτηση. Και παρ' όλο που το 80% των κρατικών ενεργειακών επιχορηγήσεων αναλώνεται στην έρευνα στο πυρηνικό πεδίο έναντι της διερεύνησης των εφαρμογών των Ανανεώσιμων Πηγών Ενέργειας (ΑΠΕ) που απορροφά μόλις το 5%, παραμένει τεράστιο το κόστος όχι μόνο της κατασκευής αλλά κυρίως της εξάρθρωσης των « γερασμένων» πυρηνικών σταθμών , όταν αυτοί δεν είναι πλέον σε λειτουργία.

iii. **Η πυρηνική ενέργεια προσφέρει τη δυνατότητα ενεργειακής ανεξαρτησίας.**

Πραγματικά πρωτότυπη σκέψη αν αναλογιστεί κανείς ότι το ουράνιο το οποίο χρησιμοποιείται από τις ευρωπαϊκές χώρες για παράδειγμα, είναι 100% εισαγόμενο ενώ οι υποσχέσεις για τη λειτουργία των «ασφαλών» αντιδραστήρων της 4^{ης} γενιάς παραμένουν στη σφαίρα της φαντασίας από τη δεκαετία του ' 50 και τίποτε δεν προαναγγέλλει την εμπορική τους εκμετάλλευση τουλάχιστον μέχρι το 2060.

iv. **Η πυρηνική ενέργεια σήμερα μπορεί να είναι ασφαλής και ειρηνικά προσανατολισμένη.**

Αρκεί να μη λαμβάνουμε υπ' όψιν μας τον τεράστιο κίνδυνο που ελλοχεύει έτσι κι αλλιώς από την αναγκαστική συγκέντρωση της διαδικασίας παραγωγής της σε συγκεκριμένο και περιορισμένο χώρο ούτε και το αδιαμφισβήτητο γεγονός ότι η τεχνολογία παραγωγής της είναι άμεσα συνδεδεμένη με τη στρατιωτική τεχνολογία.

Μία συνοπτική εικόνα της τρέχουσας κατάστασης.

Η εκρηκτική κατάσταση στο Ιράν αντικατοπτρίζει εύγλωττα την πολιτική, οικονομική και διπλωματική διπροσωπία και διγλωσσία που είναι συνυφασμένη με το πρόβλημα της πυρηνικής απειλής σε παγκόσμιο επίπεδο. Η «πυρηνική λέσχη» (ΗΠΑ, Ρωσία, Κίνα, Γαλλία, Βρετανία, Ισραήλ) επιλέγει, με μοναδικό κριτήριο τη διατήρηση και επέκταση των οικονομικών και στρατηγικών της συμφερόντων, την ενθάρρυνση των πυρηνικών προγραμμάτων άλλων χωρών με τη χρηματοδότηση αλλά και την εξαγωγή τεχνολογίας προς αυτές (π.χ. Ινδία) ενώ ταυτόχρονα απειλεί με στρατιωτική επέμβαση άλλες οι οποίες εκφράζουν ακριβώς το ίδιο αίτημα εισόδου στην πυρηνική εποχή με το άλλοθι της «τρομοκρατικής απειλής» για την παγκόσμια τάξη (π.χ. Ιράν, Β. Κορέα). Την ίδια στιγμή όπου με πρόσχημα τον ιερό πόλεμο κατά της τρομοκρατίας και του πιθανού πυρηνικού οπλοστασίου του Ιράν οι ΗΠΑ δικαιολογούν την απαίτηση της εισβολής τους εκεί, οι πυρηνικές εγκαταστάσεις στις πρώην χώρες της ΕΣΣΔ είναι έρμαιο της οικονομικής κατάρρευσης και της πολιτικής αστάθειας των νέων χωρών στον οποίων τα εδάφη είναι εγκατεστημένες, εύκολη λεία τόσο κερδοσκοπικής εμπορίας όσο και τρομοκρατικών επιθέσεων. Από την άλλη πλευρά, οφείλουμε να επισημάνουμε τον παραλογισμό του αυθαίρετου διαχωρισμού μεταξύ «ειρηνικών» και «τρομοκρατικών» προθέσεων. Ποιος και με ποια διαδικασία νομιμοποιείται να κρίνει και να αποφαινεται περί των κατευθύνσεων των πυρηνικών προγραμμάτων, όταν πολύ εύκολα η έρευνα και η παραγωγή πυρηνικής ενέργειας για ειρηνικούς σκοπούς μπορεί να αποτελέσει πρόσχημα απόκτησης εγκαταστάσεων και τεχνολογίας για την απόκτηση πυρηνικού οπλοστασίου. Το παράδειγμα της εισβολής των ΗΠΑ στο Ιράκ με την ίδια μεθοδολογία είναι ακόμη τραγικά επίκαιρο και καταδεικνύει έναν ισχυρό και απροκάλυπτο τρόπο εκβίασης για την ανατροπή διε-

θνών ισορροπιών, παρόλο που σήμερα 188 χώρες έχουν υπογράψει τη Συνθήκη μη διάδοσης των πυρηνικών όπλων και μεταξύ αυτών το Ιράν, το Ιράκ και η Συρία.

Στην περιοχή μας, την περιοχή των Βαλκανίων, της Μέσης Ανατολής και της λεκάνης της Μεσογείου οι κίνδυνοι είναι ορατοί. Ενδεικτικά και μόνο ας αναφέρουμε:

- Την επανενεργοποίηση των βλέψεων της Τουρκίας για την κατασκευή πυρηνικών σταθμών (Ακούγιου, Σινώπη) ενώ στο έδαφος της οι ΗΠΑ παραδέχονται ότι διατηρούν βάσεις με πυρηνικό οπλισμό.
- Τις διατυπωμένες από τον πρωθυπουργό της Βουλγαρίας προθέσεις της κυβέρνησης, μίας χώρας η οποία θέλει να ενταχθεί στην Ευρωπαϊκή Ένωση, περί επανεκκίνησης κλειστών πυρηνικών εργοστασίων, «ξεγελώντας» τα θεσμικά όργανα της Ε.Ε., την συνέχιση της λειτουργίας του εργοστασίου στο Κοζλοντούι με πλημμελή μέτρα ασφαλείας, την ορατή ακόμη πιθανότητα δημιουργίας χωματερής πυρηνικών αποβλήτων στο Μπέλενε. Ενέργειες οι οποίες υπαγορεύονται από ολέθριας ποιότητας κίνητρα «ανάκαμψης» της οικονομίας της χώρας, μέσα σε ένα κλίμα σαφούς παραπληροφόρησης της διεθνούς κοινής γνώμης και εκμετάλλευσης της άγνοιας των πολιτών η οποία εσκεμμένα συντηρείται ,ενώ παράλληλα εφαρμόζονται πρακτικές εκφοβισμού όσων αντιτίθενται στα σχέδια αυτά, αποδεικνύοντας έτσι πόσο οι επιλογές πυρηνικού σχεδιασμού συνδέονται άμεσα με το έλλειμμα όχι μόνο οικονομικών πόρων αλλά και πολιτικής σταθερότητας και δημοκρατίας.
- Τις δηλώσεις των κυβερνήσεων της Ρουμανίας αλλά και της Ουγγαρίας για σχεδιασμό υλοποίησης πυρηνικών προγραμμάτων καθώς και τη δημιουργία πυρηνικών χωματερών στην οικονομικά κατεστραμμένη Ρωσία, παρά την αντίθεση του 92% των κατοίκων της.
- Τις πολύ πρόσφατες δηλώσεις του Έλληνα πρωθυπουργού κατά τη διάρκεια επίσημης επίσκεψης του στη Σόφια, σύμφωνα με τις οποίες έμεινε ιδιαίτερα ικανοποιημένος από τα μέτρα ασφαλείας τα οποία προτίθεται να λάβει η Βουλγαρική κυβέρνηση κατά τη λειτουργία των πυρηνικών της αντιδραστήρων. Οι δηλώσεις αυτές μεταδόθηκαν διεθνώς μέσω των βουλγαρικών ΜΜΕ ως υποστηρικτική κίνηση της Ελλάδας στο πυρηνικό πρόγραμμα της Βουλγαρίας, αφήνοντας κατάπληκτους και βαθύτατα απογοητευμένους τους Έλληνες πολίτες αλλά και τα στελέχη του πανευρωπαϊκού αντιπυρηνικού κινήματος.

Το γεγονός αποκτά ιδιαίτερη βαρύτητα επειδή η Ελλάδα, χώρα-μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης αλλά και του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ, δηλώνει πάντοτε (και σήμερα δια στόματος της υπουργού των εξωτερικών και των θεσμικών οργάνων της) κατηγορηματικά αντίθετη στην ανάπτυξη και χρήση πυρηνικού εξοπλισμού, αλλά και ιδιαίτερα επιφυλακτική στη χρήση της πυρηνικής ενέργειας για ειρηνικούς σκοπούς. Δεν κατέχει φυσικά πυρηνικό οπλοστάσιο και δεν εκπονεί αντίστοιχα προγράμματα. Οι δηλώσεις, όμως, του πρωθυπουργού της τραυματίζουν τη θέση της ως προς την ενδυνάμωση του αντιπυρηνικού πόλου και καταδεικνύουν με τον πλέον σαφή τρόπο ότι τίποτα δεν πρέπει να θεωρείται κεκτημένο και πως ο εφησυχασμός είναι ο μεγαλύτερος εχθρός της παγκόσμιας ασφάλειας.

Εξετάζοντας τις παραμέτρους οι οποίες διαμορφώνουν μία ιδιαίτερα σκοτεινή πραγματικότητα στη συγκεκριμένη περιοχή, δε θα πρέπει να αγνοούμε και κάποιους άλλους καθοριστικούς παράγοντες οι οποίοι θα μπορούσαν να μεταβάλλουν τα σχέδια ανάπτυξης πυρηνικών προγραμμάτων σε ανυπολόγιστης εμβέλειας καταστροφή: τις ιδιόζουσες γεωφυσικές, οικοσυστημικές, γεωστρατηγικές συνθήκες της ευρύτερης περιοχής, η οποία δεν είναι μόνο επιρρεπής σε φυσικές απειλές (π.χ. αύξηση της μέσης θερμοκρασίας και σεισμογένεια οι οποίες θα μπορούσαν να επιφέρουν ατυχήματα σε πυρηνικές εγκαταστάσεις με ολέθριες συνέπειες), αλλά και σε τοπικής ή και μεγαλύτερης κλίμακας αναφλέξεις λόγω του περίπλοκου ιστορικού, θρησκευτικού, πολιτισμικού, κοινωνικού μωσαϊκού το οποίο την αποτελεί. Αυξημένος είναι πάντοτε και ο κίνδυνος δυναμικών εξτρεμιστικών ενεργειών.

Οι πυρηνικές εφαρμογές στη δεδομένη περιοχή μεταβάλλουν αποκάλυπτα τον πληθυσμό της σε πειραματόζωο. Επικίνδυνη μπορεί να είναι ωστόσο και η αντίδραση των κατοίκων όταν αυτή αναπτύσσεται και καθοδηγείται με στείρα τοπικιστικά κριτήρια, με βάση την αντίληψη ότι ο κίνδυνος δεν υφίσταται όταν δε βρίσκεται στην αυλή μας αλλά στην αυλή του γείτονα. Ιδιαίτερα ζωτικής σημασίας εμφανίζεται η ανάγκη πληροφόρησης και ευαισθητοποίησης σχετικά με την παγκόσμια αλληλεπίδραση της πυρηνικής απειλής και τη συντονισμένη δράση για την αποτροπή της.

Προτάσεις δράσης της κοινωνίας των πολιτών και του αντιπυρηνικού κινήματος.

Το αντιπυρηνικό κίνημα έχει να υπερκεράσει σημαντικές δυσκολίες προκειμένου να πετύχει το στόχο του που δεν είναι άλλος από τη διασφάλιση της βιωσιμότητας του πλανήτη και του δικαιώματος σε μία ειρηνική και ποιοτική ζωή και ανάπτυξη για το σύνολο των κατοίκων του. Στον αγώνα του αυτό, όμως, έχει στη διάθεσή του μία σειρά από θεσμούς και κοινωνικές-πολιτικές δομές σε εθνικό και διεθνές επίπεδο που μπορούν να στηρίξουν αποτελεσματικά τη δράση του.

Νομικό πεδίο:

Ενημέρωση της διεθνούς κοινότητας και αξιοποίηση των διατάξεων α) της Σύμβασης της Βιέννης (1994) περί πυρηνικής ασφάλειας, β) της Σύμβασης ESPOO για τις Μελέτες Περιβαλλοντικών Επιπτώσεων σε διασυνοριακό πλαίσιο (1991), γ) του Πρωτοκόλλου του Κιέβου για τη Στρατηγική Περιβαλλοντική Εκτίμηση (2003), και δ) της Συνθήκης Aarhus (1998).

Ακροθεμέλιος λίθος των νομοθετικών ρυθμίσεων είναι η «Αρχή της προφύλαξης», η δυνατότητα δηλαδή των πολιτών μίας χώρας να ενεργούν και να παρεμβαίνουν όταν θεωρούν ότι η χώρα τους πιθανόν να επηρεάζεται από τη λειτουργία πυρηνικών εγκαταστάσεων σε άλλη χώρα, δυνατότητα η οποία απορρέει από τη θεσμοθετημένη παραδοχή της ανάγκης λήψης προληπτικών μέτρων κατά κινδύνων βλάβης του περιβάλλοντος ή της δημόσιας υγείας ακόμη και όταν δεν υπάρχει επιστημονική απόδειξη για τη σχέση αιτίου-αποτελέσματος.

Στο κοινοτικό και το διεθνές δίκαιο περιβάλλοντος προβλέπονται διαδικασίες πρόσβασης πολιτών σε όλες τις σχετικές πληροφορίες, συμμετοχής και χρήσης των ένδικων μέσων ακόμη και όταν μία χώρα αρνείται να ακολουθήσει επισήμως αυτή την οδό. Χρειάζεται ωστόσο να αυξηθεί η πίεση για την υιοθέτηση της «μηδενικής ανοχής του κινδύνου» από τη διεθνή κοινότητα, γεγονός το οποίο είναι νομικά εφικτό.

Πολιτικό και διπλωματικό πεδίο:

Επαγρύπνηση και παρέμβαση των πολιτών όλων των χωρών μέσα από συνεχή αλληλοενημέρωση και συνεργασία ώστε να τηρούνται όλοι οι αυστηροί κανόνες που άπτονται της εγκατάστασης και χρήσης πυρηνικών, όπως έχουν επικυρωθεί από διεθνή πρωτόκολλα και συμβάσεις. Πίεση των κυβερνήσεων των χωρών μέσω της απαίτησης για τη διεξαγωγή δημοψηφισμάτων σχετικά με την εγκατάσταση πυρηνικών σταθμών. Να σημειωθεί ότι παρά το τεράστιο έλλειμμα πληροφό-

ρησης, το 74% των πολιτών της Ε.Ε. κατανοεί τους κινδύνους από τη χρήση της πυρηνικής ενέργειας ενώ το 55% της Ευρώπης των 25 τάσσεται κατά της πυρηνικής ενέργειας. Αύξηση της πίεσης προς τις κυβερνήσεις για την υπογραφή των Συμβάσεων μη διάδοσης των πυρηνικών όπλων με στόχο την ολοκληρωτική κατάργησή τους. Πίεση για την εναρμόνιση της ευρωπαϊκής πολιτικής – τόσο των χωρών μελών όσο και των υποψηφίων προς ένταξη χωρών – σχετικά με τη στρατηγική αναζήτησης ασφαλούς ενέργειας (πρόταση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής Ενέργειας).Οι πολίτες μπορούν να συμμετάσχουν και να αντιπροτείνουν δυναμικά την έρευνα και χρήση Ανανεώσιμων Πηγών Ενέργειας με παράλληλη διεκδίκηση των αναγκαίων πόρων τόσο από τους προϋπολογισμούς των κρατών μελών όσο και από διεθνείς πηγές χρηματοδότησης.

Σημαντική είναι επίσης η δημιουργία ενός νέου οργάνου συλλογικής ασφάλειας στα πλαίσια του ΟΗΕ παράλληλα με το Συμβούλιο Ασφαλείας ώστε να αποκλειστεί η πιθανότητα απόκτησης πυρηνικών όπλων από επίδοξες χώρες καθώς και ο συνεχής έλεγχος των ήδη υπαρκτών εγκαταστάσεων ώστε να αποκλειστεί η πιθανότητα ύπαρξης τεχνολογίας που θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί για την κατασκευή οπλισμού. Ο ρόλος του οργάνου αυτού θα πρέπει να περιλαμβάνει τη χάραξη συγκεκριμένων σχεδίων αφοπλισμού και καταστροφής του ήδη υπάρχοντος πυρηνικού εξοπλισμού .Παράλληλα, επείγει και η ανάγκη ανάληψης πρωτοβουλιών για την εξάλειψη των πυρηνικών από χώρες οι οποίες αντιτίθενται στη χρήση πυρηνικών όπλων αλλά και στην ευρύτερη χρήση της πυρηνικής ενέργειας. Η Ελλάδα θα μπορούσε να παίξει βαρύνοντα ρόλο προς την κατεύθυνση αυτή, αποδεικνύοντας εμπράκτως τις ήδη διακηρυγμένες καλές προθέσεις της.

Οικονομικό πεδίο:

Κινητοποίηση των φορολογουμένων πολιτών και των καταθετών διεθνώς κατά των Τραπεζών οι οποίες χρηματοδοτούν πυρηνικά προγράμματα. Σύσταση και ενεργοποίηση Διεθνούς Φορέα Διαχείρισης από μη πυρηνικές χώρες (π.χ. Ελλάδα, Αυστρία, Ιρλανδία) και απαίτηση επενδύσεων στις ΑΠΕ. Μέχρι το 2050 είναι εφικτή η παραγωγή ενέργειας της τάξης των 30-50 terawatts από φωτοβολταϊκά συστήματα και επεξεργασία βιομάζας, ενέργεια η οποία θα μειώσει κατά 80% την έκλυση άνθρακα και ισοδυναμεί με την ενεργειακή παραγωγή 30.000 πυρηνικών αντιδραστήρων. Αποστομωτική απάντηση σε όσους θεωρούν την πυρηνική ενέργεια μονόδρομο για την κάλυψη των ενεργειακών αναγκών του πλανήτη.

Ερευνητικό και ακτιβιστικό πεδίο:

Η σαφής κατεύθυνση του αντιπυρηνικού κινήματος δε μπορεί να είναι άλλη από την ενίσχυση των Α.Π.Ε. ως απάντηση στην ενεργειακή κρίση και το αίτημα βιωσιμότητας και αναβάθμισης των δεικτών ανάπτυξης του πλανήτη. Η έρευνα για την επέκταση της χρήσης της ηλιακής, αιολικής, υδροθερμικής, φωτοβολταϊκής, γεωθερμικής ενέργειας καθώς και της εκμετάλλευσης της βιομάζας αποτελεί το μέγιστο στοίχημα για το μέλλον του πλανήτη και της συνέχισης του ανθρώπινου πολιτισμού, ενώ η μετάβαση σε αυτό το ενεργειακό σύστημα δημιουργεί, όπως η εμπειρία έχει ήδη αποδείξει (π.χ. «πράσινη πολιτική» στην Αυστρία), χιλιάδες νέες θέσεις εργασίας.

Παράλληλα, το αντιπυρηνικό κίνημα οφείλει να ισχυροποιείται μέσα στην κοινωνία των πολιτών παγκοσμίως και να παρεμβαίνει με αποτελεσματικότητα αλλά και μέσω της σφαιρικής και νηφάλιας πληροφόρησης στην εκ του πονηρού προσπάθεια δημιουργίας «διεθνών κρίσεων» και τρομοκρατικής υστερίας. Άμεσος στόχος η αποτροπή κατάλυσης των κυριαρχικών δικαιωμάτων του Ιράν με αφορμή την πιθανότητα υλοποίησης πυρηνικού προγράμματος, αλλά και η ματαίωση οποιουδήποτε σχετικού σχεδιασμού από την πλευρά της Ιρανικής κυβέρνησης.

Η σημασία του Αντιπυρηνικού Παρατηρητηρίου Μεσογείου στην επίτευξη των στόχων του αντιπυρηνικού κινήματος

Ο καταλυτικός ρόλος τον οποίο μπορεί να παίξει το αντιπυρηνικό κίνημα και οι πολίτες της ευρύτερης περιοχής της Μεσογείου στην επίτευξη των στόχων αυτών είναι ολοφάνερος. Το Αντιπυρηνικό Παρατηρητήριο Μεσογείου (ΑΠΜ) μπορεί να αποτελέσει, εκτός από ισχυρό πόλο συσπείρωσης των πολιτών, σημαντικό κέντρο έρευνας και ανάπτυξης των ΑΠΕ σε ευρύτερη κλίμακα. Ήδη δραστηριοποιείται έντονα για την επιτυχία της καμπάνιας πληροφόρησης των πολιτών της περιοχής μας και τη συλλογή 1.000.000 υπογραφών κατά των πυρηνικών, ενώ σε συνεργασία με το Τεχνικό Επιμελητήριο Ελλάδας (Τ.Ε.Ε.) προετοιμάζει τη θεσμική του παρέμβαση μέσω της Επιτροπής Ατομικής Ενέργειας της Ελλάδας στη Διεθνή Επιτροπή Ατομικής Ενέργειας. Η ενέργεια αυτή αποκτά ιδιαίτερη βαρύτητα μια και η Ελλάδα, χώρα στην οποία βρίσκεται και η έδρα του ΑΠΜ, αναλαμβάνει το Σεπτέμβριο την προεδρία του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ και προτίθεται να παρέμβει υπέρ της δη-

μιουργίας αποτυρηνικοποιημένης ζώνης στην περιοχή της Μεσογείου και της Μέσης Ανατολής. Παράλληλα, σε συνεργασία με την Ιταλία, την Κύπρο και τη Μάλτα ζήτησε να συμπεριληφθεί η Ευρωπαϊκή Κοινή Θέση υπέρ της Συνθήκης Μη Διασποράς.

Σημαντικές οργανωτικές προσπάθειες ξεκίνησαν και μέσα από τις συναντήσεις των εκπροσώπων του αντιτυρηνικού κινήματος της Μεσογείου στο περιθώριο του διήμερου αυτού Συμποσίου και του 1^{ου} Διεθνούς Αντιτυρηνικού Φεστιβάλ Ρόδου. Καρπός αυτής της ουσιαστικής προσέγγισης, η πρωτοβουλία σύνταξης του Πρωτοκόλλου Συνεργασίας των Μη Κυβερνητικών Οργανώσεων της Μεσογείου και της ευρύτερης περιοχής με σκοπό φυσικά το συντονισμό της δράσης των αντιτυρηνικών δυνάμεων.

Όσο για το Φεστιβάλ , η συνέχιση του ως ενός ζωντανού, εμπνευσμένου ,πολύμορφου και πολύχρωμου πόλου συνάντησης, ενημέρωσης, αναζήτησης, ανταλλαγής εμπειριών και κοινής δράσης όλων των ενεργών πολιτών, αποτελεί ένα στόιχημα για όλους μας. Και το πιο σημαντικό: κανένας στόχος, όσο ευγενικός και αν είναι δεν υλοποιείται, κανένα όργανο, θεσμικό ή άλλο, δεν αποκτά ουσία και καμία δράση δεν πετυχαίνει το σκοπό της αν δε γίνει υπόθεση της κοινωνίας των πολιτών και ζωντανό κομμάτι της ζωής. Ας είμαστε, λοιπόν, ενεργοί.

Ενεργοί και όχι...ραδιενεργοί!